

que diversos membres de les unitats antidroga, fossin detinguts o expedientats per vendre o negociar amb droga confiscada. En molts casos la droga era lliurada a confidents a canvi d'informació, mentre que en altres era venuda a traficants. Quan el Ministeri de l'Interior va abandonar a la seua sort els guàrdies

processats, negant que tingués coneixement que es pagava en espècie a confidents, els companys dels processats es van venjar així de Roldán, i es va iniciar una bola que no para de créixer i que esquitxa ja la majoria de responsables d'Interior.

Caldrà veure, doncs, on arriba ara la co-

missió parlamentària presidida pel català Josep López de Lerma, ja que, si bé pel que fa a l'assignació a dit dels contractes per construir noves casernes és possible que Roldán resulti tocat, es mantindrà un cop més el silenci habitual sobre l'ús dels fons reservats, perquè la legislació actual així ho empara. **Xavier Rius Sant**

La fi de la crisi

La dreta fa escarafalls davant les xifres de l'economia espanyola, però Felipe González, a parer de Fabià Estapé, ho aguanta bé.

Això de la crisi va per llarg, no es pensin. Ja fa una bona estona que els governants han inaugurat la cautela. Estem molt i molt lluny —i només ha passat un any i escaig— de la promesa de Carlos Solchaga Catalán, aleshores ministre d'Economia i Finances, de recuperació de la malmesa economia pel “segon semestre de 1993”. Santa innocència! Es clar que hom pot dir que aquelles manifestacions tenien un fita: guanyar, com fos, les eleccions del 6 de juny, aquelles que els fidels seguidors de José María Aznar tenien coll avall, especialment a la televisió privada la tarda de l'esmentat diumenge dia 6 de juny. Jo he parlat —no gaires vegades, és cert— amb homes de l'*insser Kreis* o cercle íntim de José María Aznar. En uns moments de sinceritat em van dir que la tarda del dia 13 de maig, tots reunits —ves quina casualitat!— a la redacció d'*El País* feien els seus comptes: considerant les xifres de l'atur que donava llavors l'Enquesta sobre la Població Activa, els pronòstics de les cases mes reputades en aquestes funcions, i sobretot la devaluació decretada el mateix “dijous negre”, els homes del PP pensaven que, si no ho feien aleshores, ja no podrien guanyar mai més, per més que es presentés una munió de sociòlegs, “politolòlegs” i gent semblant.

Em deia el meu interlocutor que mai haguessin pogut sospitar la capacitat de reacció del candidat Felipe González, capaç d'afrontar les xifres de l'atur, i sobretot de demanar a Brussel·les l'autorització per devaluar la pesseta en un 8% quan ja havien tingut lloc dues devaluacions als mesos de setembre i novembre de 1992. No els cabia al cap que Felipe González fos capaç d'arrabassar un milió més de vots

Felipe González. Torna a ser candidat.

que en les eleccions generals de 1989. I així continuen. Fan el que poden perquè el nou líder del PSOE sigui un altre que el gat vell andalús. Per ara els ha fallat una carta que semblava rodona i infalible. El proper mes d'abril, com vostès saben, plega els estris a Brussel·les Jacques Delors. Doncs bé: cap polític europeu té tant de suport com Felipe González per a succeir-lo. Amb Felipe González a Brussel·les i el meló successor del PSOE per obrir, els més tristos del PP ja es veien les orelles.

El problema és que Felipe González ha reconegut que ha considerat l'oferta però que l'ha declinada en favor de ser per cinquena vegada el candidat a la presidència del Govern pel PSOE. És clar que aquesta

qüestió, que a mi em sembla resolta, haurà de passar pels tràmits del tan bescantat congrés del partit. Hi ha algú que dubti que la posició de Felipe González en sortirà encara més reforçada?

Mentrestant la dreta —sobretot la dreta de la caverna que no es deixa confondre amb una dreta europea i civilitzada— fa grans escarafalls davant les xifres de l'economia espanyola. El PIB —Producte Interior Brut— ha baixat un 1% l'any 1993. Tot un rècord! Segons la premsa capitalina i monàrquica “*hasta las cachas*”, no podem anar més avall. Doncs, sí, la davallada del PIB a Alemanya —model de conservadors— és d'un 1,3%.

Jo no acabo de perdre el sentit de l'humor, però quan veig la primera plana d'*Abc*, amb un fons blau que sembla nostàlgic, comparant el creixement del PIB en 1987, que va ser del 5,7% —el més alt de l'era Solchaga— amb la baixa d'un 1% en 1993, penso que juguem als disbarats. Així no es fa oposició. Les bestieses, creguem-ho, són bumerangs que tornen als comentaristes i tertulians de quota. Les coses són més serioses. I avui es pot dir que en l'economia espanyola es belluga alguna cosa. Les més òbvies són les exportacions, evidentment beneficiades per les successives devaluacions; i també el turisme que tant als Països Catalans, amb Balears al capdavant, com a les Canàries tindran els millors anys de visitants i despeses.

Volen fer el favor de no conjuminar el seu legítim afany d'ocupar el poder amb la difusió d'una visió catastrofista d'Espanya que no es correspon amb la realitat? Volen una altra tarda com la del 6 de juny de 1993? Doncs, mirin, hi fan el possible. **Fabià Estapé**